

Forfatter: Marstrand, Wilhelm

Titel: BREV TIL: Roed, Jørgen Pedersen FRA: Marstrand, Wilhelm (1854-07-17)

Citation: Marstrand, Wilhelm: "BREV TIL: Roed, Jørgen Pedersen FRA: Marstrand, Wilhelm (1854-07-17)", i *Vilhelm Marstrand - Breve og uddrag af breve fra denne kunstner*, Trykt hos J. H. Schultz, s. 71. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002257981-000-shoot-L0022579810000033.pdf> (tilgået 08. juni 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Marstrand - Breve og uddrag af breve fra denne kunstner

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Venedigd. 17. Juli 1854.
Til Maleren Jørgen Roed.

Kiære Ven og Veninde! Ja Skam over mig, der lader det venlige og kiærkomne Brev saa længe ubesvaret. Jeg er en grov Synder især mod Dem, kiære Frue, hvis Tanke saa smukt ledsager os, og som jeg ikke saa hurtig som mulig lader vide, at vi ikke mindre tænke paa Dem med Fornøjelse, dog haaber jeg til Undskyldning, at De alligevel veed, at vi gjøre det, og det er altsaa uforfødt at skrive om det. Derimod at underholde sig med Dem er saare behageligt, hvis man blot forstod at underholde Dem saaledes, som De formaaer at underholde os. Jeg prøver intanto derpaa ved Skildring af en s. 72Baadefest, som jeg desværre alene (thi Grethe laae- tilsengs) saae iforgaars Nat — nemlig : eengang om Aaret, Aftenen før en Fest, som de kalde Frelserens Dag, vrimler den brede Canal imellem Venedig og Giudecca Øen, hvor Kirken il redentore ligger, af Baade og Gondoler, udsmykkede med Baldachiner, Blomster og oplyste af couleuerte Lamper, ja saagar Lysekroner i de større, og deri sidde store Selskaber omkring Borde, dækkede med Mad og Viin og synge, lee og juble. Andre ere fyldte med Musikanter af alle Slags Qvaliteter fra Lirekasser til fuldt Orchester. Af og til oplyses disse rige og forunderlig fantastiske Grupper af blaa, rød og gul Ild af det man i gamle Dage kaldte den bengalske. Det er et høist forunderligt virkelig feeagtigt Skuespil at se dette paa det blanke Lagunhav, og saa kom dertil, at rundtom Horizonten var Himlen kulsort af Tordenskyer, hvorfra det stadig lynede og fordunklede al den jordiske Ild, hvad forresten Maanen, som ogsaa kom frem, ikke formaaede. Saa gled man flere Gange op og ned af Rækkerne i sin lille Gondol og besaae Selskaberne i Detaillet, og der var mangan bacchantisk Scene imellem, som altid klæder Sydboen godt, da man aldrig mærker den raa Side af denne Tilstand. Ellers er Livet her i Reglen eensformigt og stille, men man medtager paa disse Gondolfarter mangt et skjønt Indtryk, som forhaabentlig vil bevares. De vilde vist, Fru Roed, have megen Glæde af Venedig med dets vidunderlig skjøne Paladser og Laguner, men Du, Roed, vilde vist ligesom jeg føle mangan Smerte, naar man troer sig forpligtet til at skulle male disse Herligheder og — saa ikke kan. Saa har man her endog den Glæde og Qval at see, hvad de gamle Børster have formaaet. Ja jeg vilde blot ønske s. 73Dem, for ikke at tale om Titian, at see Billederne i en Kirke, St. Sebastiano, af Paolo Veronese, et især, hvor St. Sebastian begejstret opildner et Par Brødre til at gaae Martyrdøden imøde, som han selv ogsaa siden lider. Han er ung, i Rustning og han har, saavel som de Andre et Udtryk af Siæl og Begeistring, som er henrivende. Og saaledes ere her mange. De maa paa ingen Maade bedømme Paolo efter de daarlige Fabrikmalerier i Dresden, som mulig slet ikke ere af ham, ligesom om Titian faaer De aldeles intet Begreb om ham i Dresden. Forresten al Respect for Dresdens Galleri. Høyen var her i 14 Dage og var i een Henrykkelse, siden har han skrevet til os fra Mailand, at han har været 5 Uger i Florents, derfra over Pisa, Piacenza, Parma, Lucca og andre Byer til Mailand, hvorfra de vilde over Genua til Neapel. Den Reise vil give ham rigt Udbytte; han var overordentlig oppe her i Venedig, Skovgaards havde vi her en Maaned, to rare Mennesker; de ere nu ved lago di Como. Vi boe ved canale grande, have en smuk Udsigt og meget Liv paa Canalen. Det er for varmt til at gaae ud, især for Grethe, der slet ikke elsker Heden, saa vi komme sjelden paa St. Marco, men naar vi komme der, slaae Kirke og Dogepallads os ogsaa paa Planeten. Poul, som skal tidlig tilsengs, tvinger os ogsaa til at blive hiemme om Aftenen, saa vi længes jo mange Gange efter gode Venners Selskab, og derfor glæde vi os ogsaa til at Tiden snart stunder til Hiemreisen og til den nye Bolig vi skulle tiltræde. Jeg tænker saa med Glæde paa at jeg hver Sommer vil leve hiemme nogle Maaneder med Bønder og Fiskere, og see om jeg kan komme til at elske dem og deres Dont, og saa tænker jeg, at det gode Lune, som jeg engang havde, skal indfinde s. 74sig igjen og bringe mig til at glemme, at jeg er Professor og pæn Mand med Ridderkors etc. Vi agte om en Maanedstid at tiltræde Tilbagereisen formodentlig igjennem Tyrol, efter at have taget Afsked med Italien ved lago maggiore ; længere syd paa, have vi aldeles opgivet, og om vi nogensinde komme der er umuligt at sige, men sandsynligt, at det ikke skeer.